

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20 cms.

ANY IV. N.º 147

16 SETEMBRE 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

Ràval barceloní, per Ramón de Campmany.

2. - EL BORINOT.

Com nosaltres perdonem ⁽¹⁾

Havien arribat els dies plàcids per En Saneta i els seus. El que freturava de tant de temps, una maisó serena, ja ho tenia. No era certament cap palau, però per un home avesat a sojornar en els llocs més esquerps, resultaven un paradís les quatre parets del casalot.

Es feia una vida patriarcal. Negoci de cavalleries els homes, i, quant a Ogma i Ostelinda, treballaven en la manipulació de canya, enllestint paneres i cistells que venien pels mercats.

Un dia, en l'hora que la tarda declina pausada, besant el sol amorosament les carenes com a òscul de la curta absència, el vell Saneta estava en l' ampla entrada de sa casa en companyia d'Ogma, sa muller, i li llegia i comentava uns fragments de les paraules divines de la Bíblia.

I digué Jesús: "A vosaltres els que m'escolteu, dic: Estimeu vostres enemics; feu bé als que us avorreixin".

"Beneïu els que us maleeixin, i pregueu pels qui us calumniïn".

"I el que et pegui en una galta, presenta-li l'altra; i al que et prengui la capa no li privis de prendre't la túnica".

"A qualsevol que et demani, dona-li, i al que et prengui el que és teu no l'hi tornis a demanar".

"I tal com vulgueu que us facin els homes, feu-los així mateix".

"Perquè si estimeu els que us estimen, quina gràcia teniu? Perquè també els pecadors estimen els que els estimen".

"I si feu bé als que us fan bé, quina gràcia teniu? Perquè també els pecadors fan el mateix".

"I si presteu a aquells de qui espereu rebre, quina gràcia teniu? Perquè també els pecadors presten als pecadors, per a rebre altre tant".

"Estimeu, doncs, els vostres enemics; i feu bé i presteu sense esperar que us tornin; i serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, puix ell és benigne pels desagraïts i dolents".

"Sigueu misericordiosos, així com el vostre Pare és, també, misericordiós".

"No judiqueu i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats".

"Doneu i se us donarà, abocant en vostra falda bona mesura, apretada, sacsejada i a curull. Puix que amb la mateixa mesura que mesurareu se us tornarà a mesurar".

Abstrets com estaven en la lectura, tardaren bon xic a donar-se compte de la presència d'un jove malaltís, el qual, des de la llinda, els mirava amb aire compungit.

—Què vols? — digué Saneta molt secament.

El passavolant no tornà resposta, i es quedà palplantat a la porta.

—Què esperes i què demanes? — prosseguí el vell gitano.

I l'altre permaneixia mut i immòbil.

—Què sollicites de mi, que em guaites d'aquesta manera? Entra i reposa, i parla, si vols.

Els ulls del foraster resplendien, prenyats de dolor.

—Es que ets mut o no t'atreveixes a dir d'on véns i qui ets? On són els teus companys? Quins paratges habiten que no et plauen, i què és aquesta dolor callada que et priva de plànyer? Ets un home insensible?

El jove es posà a plorar amargament.

(1) Capítol del llibre d'aquest títol que publica la "Biblioteca Sabadellenca".

—Diga'm les teves penes, que no les deus amagar als homes de bon cor. T'han foragitat de la tribu?

El foraster assentí amb un gest.

—Potser el teu comportament seria innoble amb ells, quan han extremat les coses fins a llençar-te. Potser les rancúnies han sobreeixit i tu no has sabut posar fre a l'instint dolent? Ha estat això?

Com a resposta, balancejà el cap.

—Per Déu, explica't!

La muller interrompé el monòleg:

—No li permetria pas que s'endinsés aquest perdulari. El que hauries de fer és amenaçar-lo amb una bona llisada, si no marxa, que tots aquests ganduls es valen de la bona fe nostra.

El jove mirà la dona fixament i féu un pas enrera en senyal d'anar-se'n.

—Per què has vingut?—replicà En Saneta.—Ara sóc jo qui et prego que no te'n vagis, sense que abans diguis qui ets.

—No em coneixeu?

—Estic segur que no t'he vist mai.

—Es possible, però els meus ulls, i el meu cabell, i el color bru de les meves carns, em sembla que són iguals que els vostres. La mestressa em rebutja perquè ella és una descastada; oblida els temps que anava de rodamon per totes les creus de tants camins. Avui, perquè té un aixopluc, mira amb menyspreu els germans. Però, no deixa d'ésser gitana com vós i jo.

—I a què ve aquest sermó?—va dir l'Ogma.

—Ve a què em rebutges de ta llar, on no vindria a sentir-me amb la salut ben plena. Que no ho saps que som germans? Doncs, per què em lences? Que no ho saps que el deure teu és acollir-me, que jo t'ho pagaré amb agraïment?

—Si no tinguessis ganduleria no faries tants discursos.

—Cura'm i me n'aniré. Les vols veure, les plagues que tinc al meu cos? Saps què han fet amb mi? Els com-

panys de tribu m'han abandonat perquè em podreixi pels camins. En el cos tinc una plaga maligna que s'estén negra com la meva pena. Els companys tenen por d'encomanar-se el meu mal. Prou que ho veia que no podria seguir-los, però feia el cor fort i m'apretava les ferides purulents. De quantes coses t'has oblidat en abandonar la nostra vida! També un dia, vosaltres, fèieu via pels camins: te'n recordes, mestressa? Dormíeu sota el ulls de les estrelles, i teníeu les branques dels arbres per dosser.

Saneta es tornà lívid. Ogma li va clavar els ulls fixament perquè no admetés qui podria devenir un perill per a la família.

—I què vols, que t'atures a la nostra porta?

—Sé que el teu cor és molt bo i vinc perquè m'acullis. Ajuda'm a curar i et seré agraït tota la vida.

—Millor seria que te n'anessis a l'hospital. Aquí no tenim ungüents, tu ja ho saps.

—Em varen dir que m'acolliries i per això he vingut; si em rebutges, no em queda més remei que morir-me.

Les tres figures romangueren silencioses; el foraster esperava la resposta, i Saneta es mirà sa muller per veure què li expressava. De sobte, empès per la bondat, digué:

—Queda't, però calla, que quan hom està caigut en desgràcia no li escauen les gallardies.

Ogma, en sentir son marit, va posar-se a plorar.

—Per mi que marxi i s'hi podreixi en els camins!

—Queda't, però calla, i calla tu, muller, que més valdria que se't partís la llengua que no dir tals paraules.

Regnà un silenci llarg. Ogma, en un recó, tenia els ulls fits a terra, avergonyida. Selim, el passavolant, guaitava amorosament l'amo, i aquest, amb una mirada fulgurant, repetia: —Queda't, però calla.

I, amb veu baixa, Saneta digué al foraster.

—M'és un deure avisar-te perquè sàpigues el que representes en la meua casa. Sies humil i creient; si Ogma o els meus fills et parlen, deus respondre amb amor, i si veus que s'enrabien, calla. No parlis mai d'agraïment, car jo seria home ric si fossin tresor les paraules dels rodamons, però sóc pobre de mercès rebudes. I és un gran mal el qui ofereix per a no complir. Si quan te'n vas beneeixes aquesta casa, ja tinc la paga que desitjo. Ara segueix-me.

I es dirigí a Ogma per a dir-li:

—Dóna-li una altra roba i que se la canvii, i posa llenya a la foganya, car sembla que tremoli.

Ogma s'aixecà i, sense dir paraula, anà a una altra cambra. Als pocs moments sortí amb uns drapots no gaire més nous que els que el foraster portava.

* * *

Entraren a la casa els dos fills del matrimoni. El jove Milar i la graciosa Ostelinda. Ell arribava de mercar unes cavalleries, i la donzella despenjà de sa espatlla un farcell de roba. En veure Selim, el noi preguntà:

—Qui és aquest?

La vella contestà:—Un protegit del teu pare.

—Doncs, em sembla recordar-lo d'alguna altra vegada. Quasi juraria que s'ha vist enredat per la justícia. I, a què ve?

Saneta digué:—Ve per a quedar-se.

—I què en farem d'un home així?

—El curarem.

—També hauria pogut venir quan estava bo, i no ara.

—Ha vingut perquè ho necessita.

—Prou que ho veig—interrompé Selim—que us faig fàstic i nosa. Marxaré, però que el Senyor judiqui cruelment el vostre acte.

—Altra vegada! Es que no sóc res en aquesta casa?... Aparelleu la taula i soparem.

—Les dones sortiren i quedaren els tres homes sols.

Aleshores l'amo volgué assabentar-se de la malaltia de Selim.

—Com et començà el mal? Diga-ho clar, i aquí farem tots els possibles per curar-te.

—Fa qüestió d'una mesada que, en tractar de repartir-nos el botí copsat en un bon cop, hi hagué discrepàncies en nosaltres. Figureu-vos que jo, qui havia saltat una tàpia de tres canes, es considerava el meu treball inferior al del company qui vigilava. Res, que m'hi vàreig jugar la vida, i amb el cap tinguérem un desafiament que tant de bo li hagués partit el cor com una magrana. La sort em fou adversa, i la sang brollà com una font calenta del meu cos. No vulgueu saber els meus sofriments; m'abandonaren i han fugit no sé on, que, de saber-ho, aniria darrera d'ells, baldament la mort em donés les fredes besades.

—I creus tenir raó amb el que has dit?—observà Saneta.

—I creieu vós que n'hi ha cap de raó per abandonar-me? Us les vull ensenyar les ferides, perquè us feu càrrec de la situació meua.

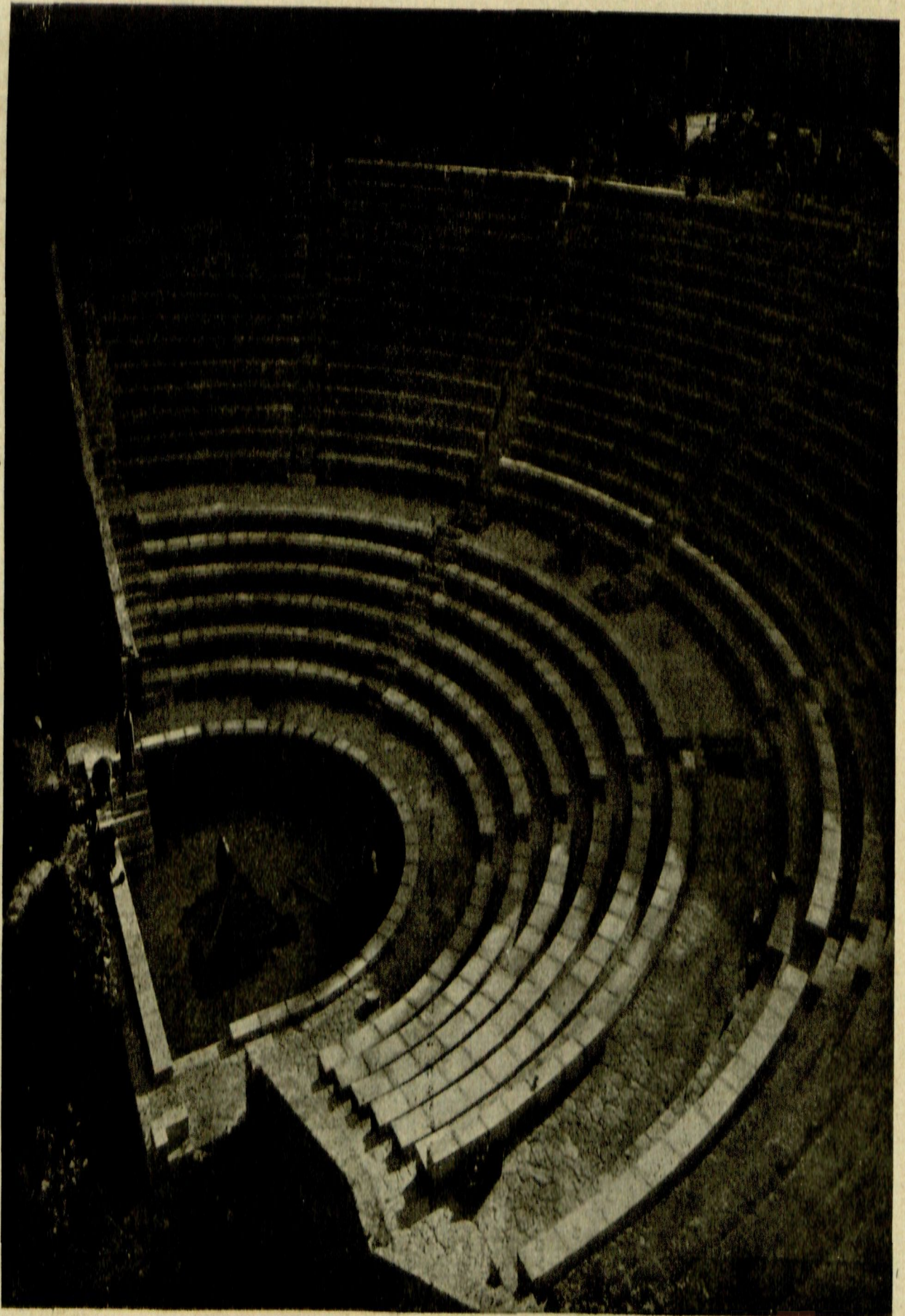
S'espitregà el cos descobrint una crosta negra que tapava una plaga enorme. La pelussa de la pitrera era plena de sang glevada, i s'esgratinyà la ferida amb una frisança esglaïadora.

El vell s'esgrogueí, i, mirant-lo amb compassió, li lliscà una llàgrima com una perla, galta avall. El fill, sentí també anheli de cuidar-lo, i, de prompte, sense dir res, abraçà el foraster com si fos un seu germà.

—Té raó el meu pare; queda't.

Ostelinda avisà que el sopar estava enllestí.

PERE SALOM I MORERA

Teatre a l'aire lliure del Parc de Monjuïc (fotografia de l'any 1923)

Història d'una piga

Fou una piga original, que tingué l'acudit d'instalar-se a la punta del nas d'una meva amiga. Adhuc a riscos de prendre mal i sofrint les imperinències dels cadarns i el fregadís del mocador de butxaca. Era una piga rodona i corba, pelada, del simpàtic color de xocolata.

La meva amiga no es podia pas perdre. Entre les meves cares amistats, parlar de la joveneta de la piga, tot-hom t'entenia. Fins parlant amb persones d'amistat convencional, si no es recordaven del nom o cognom de la meva amiga, argüien així:

—No recorda una senyoreta d'uns divuit anys que té una piga a la punta del nas?...

—Sí. Ara hi caic! La recordo perfectament. La senyoreta Tal, veritat? —exclamava amb una rialleta.

—La mateixa!

Aquella piga atrevida i baladrera—i la sort encara que no era borrissolada—donava una certa popularitat a la seva llegítima propietària. Popularitat que ella volia amagar i discutir. Francament, fins m'havia confessat alguna vegada que no n'estava pas gens orgullosa, d'ésser assenyada per la singular taqueta negrosa que li feia un lleu promontori a la punta del nas: res, lectors, entre nosaltres sigui dit, aquella piga era tota una filigrana, una verdadera filigrana, i la seva mestressa era desagraïda volent-li restar mèrits i fent-li retrets per la seva anomenda...

Certament que en la intimitat familiar, l'originalíssima piga era causa d'agudes ironies i mantes humorades, que ferien l'epidermis bon xic delicat de la meva cara amiga. Mes, qui tenia de fer cas—parer meu—de la sornagueria de familiars i amics, i culpés la meva protagonista a la seva piga bonicoia, per haver originat aquelles burles sense malícia danyina, si en canvi,

li proporcionava el goig d'ésser en quelcom—un "quelcom" ben original, ho confesso—desigual a tot un món d'humans que es debaten inútilment per poder-se distingir dels vivents que els volten? Aquella piga audaç que s'arrisca coratjosament a instalar els seus reials a l'extrem del pendís rectangular de son nasset rosat, no li era agraïda el fet meritíssim de fer excel·lir en gràcia física a milers de milions de femenils figures!

Que n'era, d'ingrata, la meva amiga!

Havia, fins i tot, arribat a fer mantes temptatives de suprimir-la. Criminals intents que, per sort, no reeixien, i la piga continuava orgullosa, exhibint-se joiosament al lloc més sortit de la personeta simpàtica de la meva amiga, desafiant mirades burlesques, mots compassius i malèvols atemptats contra la seva pacífica existència.

Assajats eren, ja, nombrosos remeis i cures casolanes, que li donaren els coneguts per fer desaparèixer l'inseparable piga. Remeis donats amb bona voluntat però que, malgrat ésser en sa majoria infalibles i radicals, degut a guaricions miraculoses experimentades damunt de pigues d'amics i familiars, no tingueren pas la virtut, dit millor: l'estupidesa de foragitar-la del balconet nasal on habitava, i sí, la de fer temporals plagues i sofriments en el nas desgraciat de la seva mestressa, poc escrupolosa a desfer-se de la seva cabdal i característica!

* * *

En el despatx on la senyoreta propietària de la piga prestava els seus serveis mecanogràfics tenien una aversió profunda contra aquella gràcia que ells no podien lluir. L'enveja fa fer moltes coses. Una és la de burlar-se i menysprear el dels altres que els és inaccessible. "Quan la guineu no en pot haver, diu que són verdes". Es exacte. Els companys de la meva ami-

ga, davant de la impossibilitat absoluta de fer-li la competència, obtaren, empesos pel despit, per desacreditar, titllar i malparlar de la piga, volent inutilment crear-li una mala fama. Però la piga continuava estoica en el seu lloc, formosa i radiant.

—Però que no ho veu, que sembla un botó de timbre?—li deia un jove desnarit i pocasolta.

—Si sembla una lletia collida abans d'hora!—afegia una mossa lletja i carrinclona.

—Noteu que li creix d'una manera alarmant?—deia una altra per fer-la enfadar.

—Sembla que es vulgui rebentar, veritat? féu la veu cantarellosa de certa pretenciosa solterona que feia poesies ortogràfiques a manera rodolinesca.

—I com més va, més negra es torna!

—I fins sembla que vulgui sortir-li pèl, oi?

—Ex, tan fastigoses com són les pigues peludes!—exclamaren amb fàstic mantes veus alhora.

Allò era un turment. La meva amiga ja n'estava tipa de la ditxosa piga que li proporcionava crítiques i comentaris tan poc agradosos. En moments com aquest, que s'ha descrit, hauria volgut fondre's. Fins i tot m'estranya que en un rampell de desesperació, d'un enèrgic cop de tisora no la suprimís per sempre, bo i sacrificant amb resignació la pèrdua de la punta del nas.

En la intimitat, plorava tristament de les tragèdies que l'obligava de suportar la seva piga. Estava tan convençuda que ella, i només que ella, en tenia la culpa, que no s'adonava que era l'enveja la que feia parlar verinosament els seus companys, llençant-li fàstics contra la seva piga que, de retoc, ferien a ella a títol de propietària.

* * *

—Una bona notícia, amics!—Digué, alegre, la noia de la piga, tot adreçant-se als companys de despatx.

—Digues? Parli? Apa, què fa parada?—feien mantes veus a la vega-da, estranyats que la meva amiga pogués portar bones notícies.

—Prompte serà contat. Sapigueu que l'altre dia vaig anar a veure el metge per demanar-li un remei per treure'm la piga (bo i assenyalant-se la punta del nas) i dissabte vinent, si Déu vol, m'hi aplicarà l'electricitat i, diu que marxarà de seguida!—digué bo i fent una rialleta de satisfacció i escampant pels rostres boca-badats dels seus companys la seva mirada radiant de felicitat.

Els qui acabaven d'escoltar les paraules de la meva amiga quedaren amb el rostre babau. No acabaven de creure-la. Ara s'adonaven del mal que havien fet, portats pel pecat de l'enveja. La seva amiga anava a privar-se d'una gràcia singular per la seva culpa. I sincerament, amb paraules que els sortien del fons de l'ànima volgueren sincerar-se.

—Perdoni—digué un—em sembla que fa mal fet de fer-se treure la piga. Li fa tan bonic!

—Com? Que em fa bonic? I ara m'ho diu? No m'havia dit sempre que semblava un botó de timbre?...

—Dispensi'm. Era per fer broma. No esperava que s'ho prengués tan a la valenta. Jo no pensava que vostè... Si hagués pogut suposar el seu termini jo hauria callat, senyoreta.

—Es veritat, amiga—digué la poetessa rodolinesca.—Els nostres intents no eren pas per obligar-la a decisions de semblant classe. La seva piga és encantadora i no es mereix que la suprimeixin. Fóra un delicte imperdonable. I per reforçar les seves paraules, sentenciosament, amb veu agre-dolça, li engegà una quarteta carrin-clona i que coixejava.

—Tinc d'assenir a les raons dels companys que han parlat abans que

(Segueix a la pàg. 10).

10. - EL BORINOT.

jo—afegí un terç.—També crec que obrarà malament si mata l'existència de la piga que, cal confessar-ho, ha estat fins ara el blanc de les nostres burles Perdoni'ns-les. Pensi que si tira endavant els seus projectes desencertats, creurem que ho fa per nosaltres i una barrera ens privarà per sempre més de les cordials relacions que teníem amb vostè. Sempre que li mirariem el rostre, en veurè'l sense la pigueta, recordariem amb pena que vostè no va tenir la generositat de perdonar-nos i desistir de les malèvoles intencions que ara l'animen.

—Es molt de doldre que hagi fet cas de les nostres paraules. Cregui, faci'ns el favor de deixar-se la piga, i d'ara en avant ens rescabalarem dels greuges que li hem fet, alabant-la.

Tots els qui abans, atiats per l'enveja, havien fet que la meva amiga volgués seriosament desfer-se de la piga, ara, veien l'abast de les injustes burles, volien excusar-se; amb penediment lloable i fent justícia a la veritat, reconeixien els avantatges de portar una piga a la punta del nas! Ah, qui pogués ostentar-la! —exclamaven per dins, amb tristesa...

La senyoreta de la piga estava perplexa. No s'explicava el canvi operat en els seus companys. Els mirà un per un, detingudament, i trobà son rostre compungit per un penediment sincer de les seves burles anteriors. Passà la seva má grassoneta pel nas i aturà el dit xic damunt del lleu promontori de la piga i un somrís es dibuixà per la seva cara.

Tanmateix, no sabia què fer. De l'antiga cantarella enutjosa d'injúries i fàstics, a les recents manifestacions de simpatia i benvolença amistosa, no es decidia a escollir. Farà lleig o bonic una piga al nas?—es preguntava—. I consultà el mirall. Però el mirall no respongué. Ja estava acostumada a consultar-lo i sempre amb resultats negatius. Abans creia since-

rament que li feia fàstic. Ara, després d'escoltar les declaracions dels companys, es decantava a creure que l'embellia. Fins i tot la trobava estètica.

Els precés i insinuacions d'amics i familiars la feren desistir de suprimir-se la piga. Ara, la mostrava orgullosa com una gràcia rara i meravellosa.

* * *

Alguns mesos després de ço que acabem d'explicar, la meva amiga tingué uns moments de tivantor amb una companya. L'incident motivà paraules dures. Amb ànim d'ofendre-la, adreçà a la meva amiga uns mots feridors sobre la lletgesa de la piga. "Que li semblava pega de sabater", o "un acumulament de sang ocasionat d'agafar-se-li la punta nasal entre la porta i l'embà"...

A les companyes, oblidadisses i poc entenimentades com eren, feren gràcia els acudits verinosos, i amb rialles de satisfacció, que sempre proporciona de veure un que es rendeix o s'aclapara, celebraren junt amb comentaris irònics les frases molestoses que el despit feia vessar de la boca de la companya de la meva bona amiga.

La meva bona amiga féu el cor fort mentre duraren els insults i les mostres d'aprovació de les seves amigues. Si s'hagués enfadat i contestat les imbecilitats de la contrincant hauria estat pitjor. Callà, doncs, i encara que la processó li anava per dins, no donà motiu per augmentar la discussió i l'escàndol.

Mes fou en va. Ja la primera pedra estava tirada i cada dia anaven plovent noves burles sobre la seva piga. Prou la meva amiga els recordà que fou per atenció a elles que havia desistit de suprimir-la. Tot inútil. Les burles continuaren. L'enveja, un temps adormida pel penediment, els torna-

va a rosegar per dins i llençaven a fora la seva baba verinosa.

* * *

Uns dies més tard, la meva amiga es presentà al despatx amb la piga fora. La nit abans, revestint-se de valor, per fi s'era decidida a matar-la. I el metge, sense miraments, tragué del rostre de l'amiga la seva característica peculiar, i li deixava per de prompte una petita plaga.

El seu pesombre ja no existia. La piga ja era fora. D'aquella hora en avant, el seu nas seria eternament igual al de la grisenca multitud. ¡Quina mania de no voler-se distingir de la massa!

Quan la negrenca taqueta fou fora, es tocà el nas i sentí una coïssor aguda.

Així que es veié per primera volta al mirall es trobà lletja. ¡Tan petita com era, i un buit tan gran com deixava! No era pas ben bé la mateixa sense la piga! Ara—per bé que no gosava dir-ho—deplorava el que ja no tenia remei i la trobava a faltar. ¡Paradoxa inversemblant!

Els seus companys la miraven llargament, bocabadats, amb un posat perfectament imbècil. Callaren com uns morts. Comprenien que d'ells era part de la culpa del petit però significatiu drama, que s'havia desenrotllat dintre de la seva amiga. Aquell nas llatzerat els acusava, i emmudiren cap baixos, i ni el més lleu comentari es deixà sentir. Cada un, en son si íntim, purgava silenciosament la seva part de culpa. Una punyida interior els féu veure com hom pot impensadament perjudicar...

L'amiga també callà. Tremolava sols de pensar en els possibles comentaris o preguntes que despertaria la seva actuació. Ara, comprenia que era feble, petita per haver obrat sota influències burlesques d'enveja. I en son interior purgava també el seu impremeditat acte.

* * *

Anys han passat. La meva amiga té el nas igual a l'altra gent. Ja no es distingeix per res del "vulgas". I feble igual que abans, obra encara segons el dir de la gent. I la gent—també igual que abans,—continua fent-la enraonar l'enveja mal continguda i les baixes passions.

L'experiència de la piga no li serví de res. El sacrifici que féu ha estat estèril. A la vida se'n fan tants, de sacrificis estèrils! Només se'n recorda un hom com d'una cosa llunyana i sense importància. Com un episodi sense color dins de la seva existència que gira, sense criteri propi, segons el vent inconstant de les diverses enveges o aspiracions més o menys sanes dels seus consemblants poc escrupolosos que no es miren gens a perjudicar-la: és la vida! La vida mísera sense finalitats ni aspiracions que arrosseguen els dèbils fracassats que no tenen voluntat ni energia per saber prescindir de les opinions i parers d'altri...
... ..

Passaran anys, molts anys; tal volta segles. I la "Història de la piga"—desgraciadament—encara serà d'actualitat...

JORDI ARQUÉ.

Barcelona, 6-12-1925.

Festa major de Sant Gervasi

Els jardins i tancats de Sant Gervasi, mireu quin goig que fan: tots són florits; els llessamins en flor, són decandits i escampen tanta olor que fan desvari.

Tantes torres gentils són relicari de roses i clavells encara humits, (alfombres que n'ofeguen els brogits), relleus i esculturats de Santuari.

Les vies i carrers de la Ciutat vénen al vostre Temple tot daurat amb oracions i cants del fons del cor.

Regina de virtuts i de bondat, doneu consol i pau al malaurat i feu que arribem tots al vostre port.

UB
JOAN BERTRAN
Biblioteca de Publicació
i Hemeroteca General

11 setembre 1926.

12. - EL BORINOT.

VOLVES

Diu que a Itàlia hi ha 146 persones que passen dels cent anys.

Que és l'edat que els joves d'avui assolirem, també, si hem de veure que s'acaba la plaça de Catalunya.

* * *

A Grècia hi han tornat a ésser.

(De pas, repareu com ara hem de fer sovint excursions per la vida internacional. Així també ens il·lustrem. Lloada sigui la censura).

Sembla que Pangalos tenia alguns incondicionals que volien tornar a fer gresca... I sembla que s'ha descobert que monàrquics i comunistes anaven de bracet.

* * *

Aqueix altre dia, quan vam veure pels carrers els papers violats de propaganda per al plebiscit no vam poder amagar un moviment... què us diré com si ens tornéssim més joves; ens semblà de cop que tornàvem a uns anys enrera, al brogit, a l'animació virolada de les eleccions.

Abans ens queixàvem que només es feien eleccions.

Bé; però ara només es fa literatura.

Ens sembla que, tots plegats, ens aniria bé ara unes eleccions.

Almenys, canviàriem de plat, sonarien noms diferents.

Perquè el que és ara:

Tomàs Garcès, Carles Soldevila, Josep M. de Sagarra;

Carles Soldevila, Sagarra, Garcès; Sagarra, Garcès, Soldevila.

No digueu, que els pobres ja en deuen estar fastiguejats.

* * *

El plebiscit s'ha efectuat amb tota normalitat.

I amb tota tranquil·litat.

Sense el més petit incident.

Les passions dels contrincants s'han mantingut a ratlla.

Quina diferència d'abans!

No hi ha hagut ni ombra de coacció enlloc.

La vella política (les conxorxes, les immoralitats, els tarugus) tot, tot ha passat; mort i enterrat!

Gràcies a Déu!

R. I. P.

* * *

Ja sonen noms d'individus que diu que sortiran premiats en un certamen o concurs franciscà.

I això que, segons tenim entès, encara no ha passat el terme hàbil per a l'admissió de composicions.

Bé, vaja: i encara diran dels Jocs Florals!

Seguim creient que uns quants anys de directori no ens han de fer més que bé.

A veure si deixàvem d'ésser tan criaturetes!

* * *

Diu que actualment als Estats Units hi ha 11.000 milionaris. Diu que això ja és massa!

Què? A Barcelona hi ha 11.000 per-dularis.

Apa, que triïn.

S'han complert els tres anys del directori.

Encara que durant tot aquest temps la censura ens ha caragolat de mala manera, i això, com comprendrà tothom, tothom que no sigui En Pújols, ens molesta de mala manera, hem de celebrar aquests anys de directori:

a) perquè no hem hagut de veure més allò de Visca Catalunya i cames ajudeu-me, que ve un matalasser.

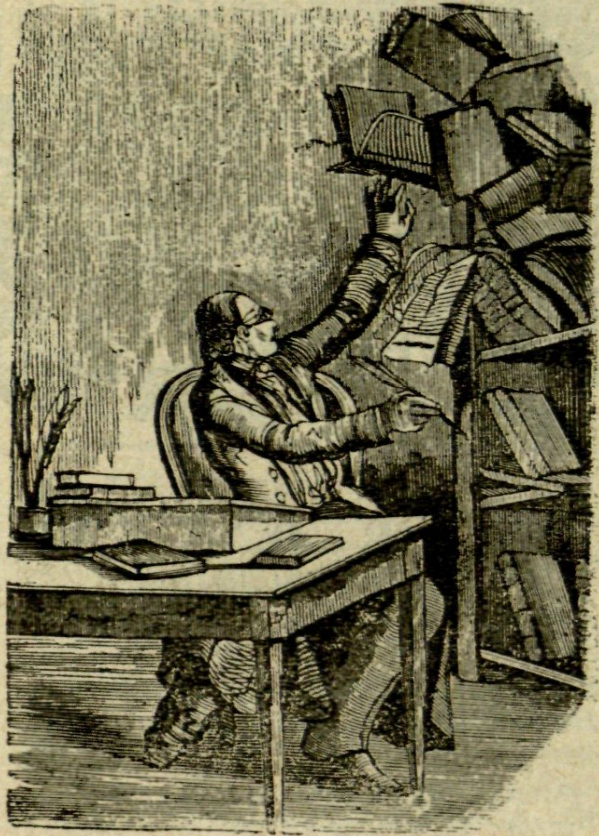
b) perquè s'ha acabat aquell safareig públic de jo sóc més catalanista que tu, etc., etc.

c) perquè s'han acabat els Jocs Florals de cantonada.

Nosaltres, que no som capaços de dir hegemònic a En Primo de Rivera ni altres coses que diu (1) que li penja En Pujols, perquè ens tenim per ben educats, hem de reconèixer, en canvi, que gràcies a la seva actuació no hem de lamentar les tres plagues susdites.

PETIT & PATAUD

(1) Els qui redacten "Volves" declaren que no han llegit la "Història de l'Hegemonia etc., etc." Que parlen per referències d'alguns amics que n'han llegit trossos. Segons notícies d'aquests amics, només dues persones fins ara se sap que hagin llegit tota aquesta "Història etc., etc."; són En Vallès i Pujals i En Pellicena. Interrogats què els sembla, han respost que no volen formular judici sense haver-la tornat a llegir. Aquest propòsit, qualificat d'heroic, d'aquests dos senyors ha produït, en ésser sabut, veritadera sensació als cercles literaris i penyes on es parla molt i també es llegeix molt... poc.

llibres & lletres

—Cal assenyalar el darrer número de la revista "Poble Nou", dedicat a la Festa Major. Hi ha alguna cosa sobrerera; però la major part és ben reeixit, Es de les millors glosses que coneixem de la Festa Major.

—A Eldorado s'ha estrenat la comèdia: "Bromes i veres" de Pompeu Crehuet. Els judicis sobre l'obra no coincideixen.

—"Saba Nova", de Rubí, dedica un número extraordinari a comentar el decenni de les Escoles Ribes (1916-1926).

—J. Carner-Ribalta publica a la "Revista de Catalunya" un estudi sobre els poetes russos de la Revolució.

HUMOR D'AVUI

A LA SALA PARES

Sentírem la següent conversa:

Un:—Que és dolent aquest quadro.

Altre:—Ja ho crec, no té ni un cop de pinzell pegat amb traça.

Pintor: (*acostant-se als dos amics*).
—Es pintat meu, jo en sóc l'autor.

Un:—Ja veurà, no es molesti, hem dit que era dolent, però ens referíem a la model i no a la pintura...

Altre:—Naturalment, el quadro artísticament és magnífic; quin greu que la model sigui tan lletja!

Pintor:—Es la meva senyora.

MARCIUS

* * *

Copiem de *Diari de Mataró*:

“A Itàlia els intellectuals publiquen un periòdic que es titula “La Fiera Letteraria”.

A Catalunya, d'un quants temps ençà, si no tenim una publicació semblant tenim un escriptor que hom pot anomenar *La Fura Literària*.

No trobeu a qui escau aquest nom?

No us sembla que li va com un trajo a la mida a l'infatigable recercador Octavi Saltor.

* * *

FILOSOFIES BARATES

Per obrir una porta, el primer que necessitem, és que estigui tancada; perquè una dona t'estimi, no ha d'haver estimat mai.

L'orgull és el més gran enemic de l'amor.

Així com hi ha homes que en oir música ploren i altres ballen, n'hi ha que en esguardar una dona l'admiren i altres l'estimen.

Un cavall tirant d'un carro, és com un home tirant de la seva pròpia existència.

Del goig d'una abraçada carnal, al goig d'una abraçada espiritual, preferim l'últim.

Llàgrimes; vet aquí una cosa difícil d'esbrinar, quan són de la dona que t'ha dit que t'estima. D'amor, de goig, de desillusió, de despit... n'hi ha de tantes menes!...

Una vídua jove i bonica em fa l'efecte d'un piano de maneta: el sap tocar el primer que arriba.

LLUÍS BOTA I VILLÀ

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

«EL BORINOT»

és el
periòdic literari
de més circulació

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors
EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria
LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles
CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

RIBAS I FERRER. B. REGINA
Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines
C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia
CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38
RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART
Carrer del Call, 28, pral.

R. ABELLÓ.—Ronda S. Antoni, 48.
Làmpares menjador, des de 10'90

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretetes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Electricitat. - Làmpares. - Motors
Menéndez Pelayo, 103 (G.)

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

SALA PARÉS

Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en C.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despaitx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, n.º 665
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

IGNASI FOLCH
I TORRES

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS - AUTOTIPIAS

CALÇATS

ALFONS RASPALL

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor **2**
demaneu-lo a totes les llibreries **Pessetes**

Reirotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIÓ. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba
de franc en
mena de espat-
llament.

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
St. Andreu.—
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCÉ-
RIA Bell Ca-
merna de
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBOS:
Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
no contenen el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES

la millor de la nostra terra

TELEFONS
A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

130/127